

Overweging 29 nov. 2015, 1^e Advent

n.a.v. Jer. 33, 14-16 en Lk 21, 25-28, 34-36.

Welkom.

Het is vandaag de eerste zondag van de Advent, het begin van het nieuwe kerkelijke jaar. De Advent is de tijd van uitzien naar de komst, de tijd van verwachting, van verlangen. De komst van wie of wat? Het eerste antwoord is al gauw: naar Kerstmis, naar de geboorte, de komst onder ons van Jezus van Nazareth, onze verlosser. Denken wij daar zo vaak of zo nadrukkelijk aan? Ons verlangen gaat uit naar zoveel dingen. Kent u uw verlangen? Weet u wat u hier vanmorgen heen gedreven heeft?

Het is heel goed je verlangen te koesteren, er met aandacht naar te luisteren, want het zegt veel over je zelf. Je mag wel zeggen dat de Advent dé tijd is om je verlangen te verzorgen. Zo begon ook de tekst aan het begin van deze viering:

De stille Godsverwachting die wij Advent noemen
leert je anders kijken, voelen, spreken, handelen.

Ik wens u veel aandacht bij deze viering.

Overweging.

De zondagse eucharistieviering is een rustpunt in de week, die vol is van fijne momenten, plezier en voldoening, maar ook van zorgen die nooit ophouden, van teleurstellingen, van gevoel te kort geschoten te zijn, van angst soms voor wat komen kan. Wij verlangen daar nu van los te komen. Het samenzijn met anderen, gelijkgezinden, de mooie zang van het koor, de treffende liedteksten, het bekende ritueel dat eerbied wekt, het doet ons uitstijgen boven het alledaagse. Ons verlangen stijgt op zoals de hoge, mooi gebouwde pilaren en de wierook.

Ons verlangen leert ons dat we niet “af” zijn: wij komen te kort. Wij voelen ons nooit helemaal en voorgoed voldaan. Wij willen graag gezien worden, erkend en gewaardeerd. Wij willen leven in warme en sterke verbondenheid met anderen. Wij willen ontvangen van anderen en hun veel geven. Maar we merken telkens weer dat dit moeilijk is en dat er veel aan ontbreekt. Wij zitten ons zelf in de weg met onze zelfzucht, met onze slordigheid en gebrek aan aandacht. Het is lang niet altijd pais en vree in onze onmiddellijke omgeving, niet in onze omringende samenleving, en al helemaal niet in de wijdere wereld met zijn afschuwelijke brandhaarden. Het evangelie schetst het zo: “..op de aarde zullen volken in angst verkeren, radeloos door het gebulder van de onstuimige zee. De mensen zullen het besterven van schrik, in spanning om wat de wereld gaat overkomen.” Je zou bijna zeggen dat de schrijver naar de tv beelden van de laatste tijd heeft gekeken, met het gebulder van kanonnen en bommen.

“Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft.” Ja, dat willen we graag. En dat licht wordt ons aangezegd. De eerste lezing spreekt

van Gods belofte een afstammeling van David te schenken die rechtvaardig en eerlijk bestuurt.

In de tweede lezing wordt een Mensenzoon aangekondigd, komend op een wolk,- dat wil zeggen vanuit de hemel gezonden - , en hij heeft grote macht en majesteit. Het zijn beelden die herinneren aan de Naam van de Allerhoogste, die een belofte inhoudt:”Ik zal er zijn voor jullie.”

De Advent wil ons deze belofte inscherpen. Maar het tijdstip en de manier waarop Hij deze belofte vervult kunnen wij niet bepalen, hoe graag we dat ook zouden willen. Eigenlijk is Hij er al mee bezig is, naarmate wij aan deze belofte vasthouden en er naar leven. Het komt er dan tevens op aan, dat we – zoals Liesbeth het kort geleden zo mooi zei - dat we het uithouden in de spanning. De spanning tussen verlangen en vervulling, tussen heden en toekomst.

Ik eindig met de laatste strofe van de tussenzang.

O hemellichaam, Jezus
dat ieder mens verlicht,
wij staan in u te lezen,
gij zijt ons vergezicht.
De dageraad breekt aan:
Uw komst is niet te keren,
wil ons de eenvoud leren
leer ons uw toekomst aan.

Nijmegen, 29 november 2015

pastor Jan Zuiker, assumptionist